

jeg forudsætter i Dieblillet, at det er Kommunalraadet — der skal have denne Ret, dog ikke er saa lang. Det er allerede fremhævet tidligere med Hensyn til Amtsrådene, og hvad Kjøbstæderne angaar, saa er der heller ikke Tale om noget langt Tidsrum, da Byraadene jo dog holde Møde med fra 8 Dage til høist 4 Ugers Mellemrum. Sluttelig skal jeg sige, at Udvalget efter den Opfordring, som er stillet til det, skal tage dette Punkt, som igrødt er drøftet meget udførlig i Udvalget, under fornøjet Overveielse. Om det vil føre til noget nyt Endringsforslag, vil Eiden vise.

Jusfitsministeren (Melleman): Jeg vil blot bemærke med Hensyn til dette sidste Punkt, at det forekommer mig, at det, som egentlig vil blive Hovedsagen, naar man vil tale om, hvad der kan være svækkende for Politimesterens Stilling, efter min Mening er det, om han, naar der udbrøder en saadan Krig, for at bruge det Udtryk, mellem ham og Fæstemanden, kan sætte igjennem, at Fæstemanden fjernes eller ikke, og naar Politimesteren, uagtet han officielt eller i Embedsmedsfor har udtalt sig for, at Fæstemanden burde fjernes, dog finder sig i, at dette ikke sker, saa tror jeg vigtigst, at det er det, som hovedsagelig maa siges at være det for ham generende. Formen i denne Henseende kan naturligvis stille sig mer eller mindre skarpt i det enkelte Tilfælde; men jeg tror ikke, at der vinder mere ved, at han udtrykkelig siger: Jeg andrager paa at faae denne Fæstemand afflediget; thi naar Politimesteren til de vedkommende kommunale Raad indsender en hel Del Oplysninger, der sigte til at godtgjøre, at Fæstemanden har gjort sig skyldig i misligt Forhold, kan der ikke være Tvivl om, at det er ensbetydende med, at han andrager paa, at den vedkommende Fæstemand maa blive entlediget i Forhold dertil. Det tror jeg som sagt ikke der kan være Tvivl om. Jeg anser det for en ganske intetsigende Forholdsregel, om Politimesteren med udtrykkelig Ord siger: som Følge heraf begjærer jeg Fæstemanden entlediget. Med Hensyn til den anden Udvæi, der er berørt, at man skulde affkaffe hele denne arbitrære Afdeling til at entledige Fæstemanden, og i Stedet derfor sætte den Regel, at han kun ved Dom skulde kunne frakendes sin Bestilling, eller at hans Bestilling kun skulde kunne fratages ham, naar der igrødt var overgaaet ham en Dom for visse Handlinger, skal jeg bemærke, at det ganske vist er en Udvæi, men jeg er bange for, at den med Hensyn til Spørgsmaalet om Kraften af Tilsynet med Fæstemændene vil staa betydelig tilbage for den, der er foreslaaet; thi det er vistnok netop det, som er det Mislige ved de nuværende Forhold i den Henseende, at man vanskelig vil kunne tilvejebringe saadanne Beviser, at den Vedkommende kan dømmes paa dem, om man end har Beviser, der ville være fuldkommen tilstrække-

lige for enhver fornuftig Mand til at fratage Fæstemanden Bestillingen. Det er jo saaledes klart, at, dersom en Fæstemand meddeler Egender urigtige Oplysninger f. Ex. om Forhold i Udlandet og i den Anledning faar Egender til at begive sig til Udlandet, og de der blive udsatte for forskjellige Mykker, maa vi jo vel erindre, at det vil være meget sjældent, at hvert enkelt af disse Fakta kan bevises. Det vil være meget sjældent, at hvert enkelt af disse Egender, som saaledes ere blevne lokkede til Udlandet ved feilagtige Foregiver af Fæstemanden, har to Vidner paa, hvad Fæstemanden har sagt, og det behøves efter min Mening heller ikke for at komme til en fornuftig Beslutning med Hensyn til hans Bibeholdelse eller ei. Mig forekommer det, naar det er stet med Hensyn til mange Egender, som have benyttet ham til Mellemand, at de saaledes ere komne over til udenlandske Pladser, og det der har viist sig, at de Foregiver, de ere antagne under, ere usande, at man da har tilstrækkeligt Bevis mod denne Fæstemand, saa at man fornuftigvis ikke bør tage i Betænkning at entledige ham; men der vil neppe være juridisk Bevis for noget enkelt Faktum, som han kunde dømmes for. Det er netop det, man i Kjøbenhavn fra Politiets Side har følt Manglen af, at der ikke saaledes var Afgang til arbitrært at indskrive mod Fæstemænd, med Hensyn til hvilke det var ganske klart, at de dreve deres Forretning paa en mislig Maade, uagtet der ikke kunde føres fuldstændigt Bevis for noget enkelt bestemt Faktum.

Sauerstev: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det erede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Sauerstev: Jeg skal dog til det erede 2det Medlem for 10de Kreis (Jessen) bemærke, at jeg paa ingen Maade skal anstille nogen Stykkeprøve med ham i at gjøre komiske Bemærkninger. Jeg ser den Sag, vi forhandle, fra et alvorligt Standpunkt, og jeg skal gjøre Mit til, at Forhandlingen her i Salen kan foregaa paa en sømmelig og volig Maade.

Formanden: Det erede Medlem havde ikke behøvet, tror jeg, denne Udtalelse, men jeg skal igrødt ikke opholde mig videre derved. — Da Ingen yderligere begjærer Ordet, gaa vi til Afstemning.

1) Endringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

I Stedetfor „I Kjøbenhavn . . . for Betaling“ sættes: „Det skal herefter overalt i Landet være forbudt uden Tilladelse for Betaling at“, Paragrafens 2det Stykke udgaar,